

[Elisabeth Bruun Olesen]

forklædt som rummænd for overhovedet at kunne tåle at være der. Det er ikke arbejdskraften, der skal indrette sig på et dårligt arbejdsmiljø; det er det dårlige arbejdsmiljø, der skal laves om og indrettes efter menneskene.

Poulsgaard (FP):

Når man bliver valgt herind, bliver man jo primært valgt som arbejdsmand for de forskellige partier, vi tilhører. Og når et parti har truffet en beslutning, forlanger partiet som regel, at medlemmerne skal slutte op bag partiet. Som mit partis ordfører gav udtryk for, har mit parti sagt, at man vil stemme ja til den EF-pakke, der foreligger her.

Jeg er partisoldat, før jeg er Kresten Poulsgaard, og da jeg er partisoldat, vil jeg selvfølgelig føje mit parti og stemme ja til pakken, men jeg vil gerne sige her, at jeg gør det med stor, stor ulyst, og man får i hvert fald ikke mig til at gå ud og agitere for, at folk skal stemme ja til den EF-pakke. Der er heller ingen, der skal tage mig til indtægt for det modsatte; jeg vil overhovedet ikke åbne munden mere i denne her EF-debat.

Anker Jørgensen (S):

Statsministeren kom med en bemærkning om, at socialdemokratiets holdning til denne sag var udtryk for hovmodighed. Jeg vil sige som min opfattelse, at jeg synes, den måde, statsministeren forsøgte at forklare, hvad der var baggrunden for regeringens holdning, var kørt ud i en tone og en ånd, som jeg i hvert fald synes var udtryk for hovmodighed.

Når det gælder socialdemokratiet, er vi egentlig ydmyge over for den afstemning, der fandt sted i 1972, hvor hele problematikken om suverænitetsafgivelse blev diskuteret ud i alle detaljer, om kompetence til det ene og det andet. Ved den lejlighed og lige siden har det været socialdemokratiets – og undskyld, jeg siger det – ydmyge indstilling, at vi ikke ville være med til at glide med hensyn til en fordeling af kompetencen.

Nu har statsministeren lidt hovedkulds, synes jeg, besluttet, at der skal være folkeafstemning, og socialdemokratiet har klart tilkendegivet, at vi tager det til efterretning, og vi har også sagt, at vi vil respektere den afgørelse, der kommer ud af det. Jeg synes bare, at statsministeren kunne have ventet med

det, indtil han havde set, om han kunne opnå andre garantier og resultater end dem, der ligger på bordet nu, og det har jeg forstået at regeringen faktisk er indforstået med at gøre forsøg på.

Statsministeren siger, at det drejer sig om ja eller nej til medlemskab af EF. Det er ganske uheldigt at fremstille tingene på den måde. Det er også helt forkert, og hvad der er endnu værre – det er faktisk dødsens farligt for den holdning, som mange af os har til hele spørgsmålet om Det europæiske Fællesskab. Jeg tror, at statsministeren på den måde i virkeligheden graver grøfter og måske fastfryser og forstærker de modsætninger, der er i det danske samfund med hensyn til det fremtidige EF-samarbejde. Derfor vil jeg gerne advare meget imod det.

Det er i orden, at man afholder en folkeafstemning, holder den, men den kan næsten ikke undgå at medføre, at man trækker linjerne skarpere op, end rimeligt er, og statsministeren har lagt for. Men især risikerer man, at en folkeafstemning virker så negativt, hvis man maler tingene enten i totalt sort eller totalt hvidt. Dette er især tilfældet, når man anvender de argumenter – nej, jeg vil ikke kalde det argumenter, men meget propagandaagtige udtalelser – som statsministeren er kommet med ikke alene her fra tingets talerstol, men også i pressen. Når man anvender sådanne talemåder, risikerer man virkelig at øge modsætningerne mere, end rimeligt er.

Man siger, der bare er tale om en høring. Jeg gør opmærksom på, at traktaten klart taler om en samarbejdsprocedure imellem Parlamentet, Ministerrådet og Kommissionen. En samarbejdsprocedure er ikke en almindelig høringsret; den indebærer, at der skal tages vidtgående hensyn til Parlamentet, og det er jo netop en af de ting, vi diskuterer. Derfor tror jeg, det er svært at påstå, at der er tale om uændret kompetencefordeling.

Men i hvert fald har jeg lagt mærke til, at flere har sagt, at det, der nu er lavet, bare er noget, der forsinker proceduren i EF. All right, så lad os da i hvert fald være enige om – og det mener jeg godt man kan – at det er langsommeligt, bureaukratisk og faktisk også uigennemsigtigt, hvad der egentlig menes med det, der her er tale om. Men der menes, at Parlamentet får mulighed for at afvise og for at stille forslag. En indviklet beslutningsprocedure kan faktisk betyde, at f.eks. Dan-